

Chương 43

Thiên Phò Phước Nhân

P

hương Hiểu Trúc lúc ấy truyền âm mật ngữ nói với Ngọc Liên:

- Liên muội, bốn lão già này công lực so với Tang Môn Song Tinh cao hơn một bậc, chúng ta, không dễ gì thắng họ trong thời gian ngắn, càng lâu càng bất lợi cho ta nên xuất thủ Liên muội không nên có phản ứng gì với ta nhé!

Lúc ấy lão già Bắc Di Viên Cừu trong Thần Châu Tứ Sát cười lớn chỉ vào Phương Hiểu Trúc nói:

- Thì ra là tiểu hiệp đại giá quang lâm, tiểu lão nhi thất nghênh!

Phương Hiểu Trúc lúc ấy cũng ngượng nghịu cười nói

- Viên lão nhân tinh thật lợi hại, tiểu sinh thỉnh giáo!

Nói rồi chàng cũng tự tay gỡ chiếc mặt nạ trên mặt ra.

Đông Ông Hầu Minh cười nói:

- Ha ha... Phương tiểu hiệp, đường xa đến đây, có gì chỉ giáo?

Phương Hiểu Trúc lúc ấy còn thẹn mặt hơi ửng hồng, nói:

- Hầu lão khéo nói, như huynh đệ chỉ vô tình vào Câu Lô Sơn này không ngờ đây là địa bàn của các vị tiền bối, chỉ mong các vị chỉ cho đường xuống núi, thật cảm kích vô cùng!

Tây Tẩu Mã Kiệm trước đây ném đòn Phương Hiểu Trúc, bây giờ xen vào giọng vừa khách khí vừa hàm ý bực tức:

- Lão phu thật rất nhớ tiểu hiệp! Huynh đệ chúng ta phụ trách đón khách, ngưỡng mong tiểu hiệp đương nhiệm lên núi tác khách cho (làm khách).

Phương Hiểu Trúc nhìn Ngọc Liên nói:

- Bọn họ mời chúng ta lên núi làm khách, ý Liên muội thế nào?

Vương Ngọc Liên hếch mũi "hừ" một tiếng nói:

- Ta chưa hề quen biết họ làm sao lại lì mặt quấy rầy được! Trúc ca ca muốn đi thì cứ đi một mình!

Nói rồi cất bước, quay đầu hướng chân núi đi xuống ngay.

Phương Hiểu Trúc vịn vào đó nói:

- Xá muội (cách xưng hô thân thiết) không thích, tấm thịnh tình của các vị, tiểu sinh đành lĩnh tâm vậy!

Nói rồi cũng định cất bước theo Ngọc Liên.

Đông Ông Hầu Minh lúc ấy nhiệm vụ chính là ngăn cản bọn hai người Phương Hiểu Trúc, thấy vậy liền định lên tiếng, nhưng đã nghe Tang Môn Song Tinh quát lên:

- Nhị vị tiểu hiệp công lực cao tuyệt, ngu huynh đệ có lòng xin thỉnh giáo thêm hai chiêu!

Tang Môn Song Tinh nghĩ mình là người cản đường trước, nếu chịu bó tay thua thì thật oan uổng! Đã vậy lúc này trước mặt Thần Châu Tứ Sát mà như vậy thì không bẽ mặt sao? Nên quyết lấy lại thể diện.

Đông Ông Hầu Minh nghe vậy bèn nói:

- Lão phu thật hồ đồ! Quên mất giới thiệu với nhị vị Bốc huynh đệ một vị hảo bằng hữu!

Rồi quay sang Phương Hiểu Trúc nói:

- Hai vị này chính là Tang Môn Song Tinh danh tiếng chấn giang hồ, một vị gọi là Tảo Trừu Tinh Bốc Lương, và một vị là Hối Khí Tinh Bốc Thiện là hai vị hảo bằng hữu của bọn ngu huynh đệ chúng ta.

Nói xong rồi lại quay sang Tang Môn Song Tinh nói:

- Vị tiểu hiệp này chính là Tứ trang chủ Phương Hiểu Trúc của Tứ Tú Trang ở Nhạc Dương!

Lão ta lại chỉ sang Ngọc Liên lúc này chỉ vừa đi được mấy bước đã dừng lại, lão nói:

- Còn vị này... vị này...

Lão ta nghĩ là Phương Hiểu Trúc sẽ tiếp lời lão mà giới thiệu giùm, nào ngờ Phương Hiểu Trúc phá lão ta, không nói gì chỉ nhìn lão ta cười cười.

Vương Ngọc Liên lúc ấy nói:

- Không cần "vị này, vị nọ" gì cả, ta là người ngoài cuộc không cần phải biết danh tánh làm gì!

Đông Ông Hầu Minh then mặt, bất giác bị phần chí cười gằn lên nói:

- Thật khéo nói! Thật khéo nói! Ta là người không biết điều, không làm được chuyện!

Nói rồi thoái người lùi ra ngoài một trượng bảo toàn diện mục.

Vương Ngọc Liên lúc ấy nhìn Tang Môn Song Tinh, giọng khinh thị nói:

- Các người định đấu thế nào.

Tang Môn Song Tinh cười nhạt nói;

- Tùy cô nương quyết định!

Vương Ngọc Liên nói ngay không chút do dự:

- Cục diện hôm nay đã rõ, sau nhị vị là đến bốn vị kia tiếp tay, ta thấy không bằng cả sáu vị nhất tề động thủ, như vậy há không lược bớt chuyện cho đơn giản và đỡ tốn thời gian hay sao?

Lúc nói thái độ nàng thật là ngạo mạn, vô cùng khiêu khích, khiến cho Tang Môn Song Tinh nghe xong giận tái mặt, đồng thanh thét lên:

- Cha! Cha! Tang Môn Song Tinh này há lại cần người khác trợ giúp sao? Người thật khinh mạn, hãy lại đây!

Phương Hiểu Trúc lúc ấy tiếp lời nói:

- Lời xá muội nói là sự thực, nhị vị không nên tức giận mà hãy bình tâm suy luận! Nhị vị quả thực không phải là đối thủ của chúng ta, tối yếu không nên vì sĩ diện mà quên tính!

Tang Môn Song Tinh nghe vậy càng giận thêm đến nỗi không thốt nên lời, tứ chưởng nhất tề đồng loạt vận hết kinh lực quyết đả thương đối phương tại trận, miệng cùng thét lên:

- Phế ngôn! Người xem đây!

Tảo Trừu Tinh Bốc Lương lại nhào vào Ngọc Liên chưởng tới.

Bọn họ tứ chưởng đánh ra dốc toàn lực, chưởng kinh mạnh như vũ bão trông đến kinh người, nhưng họ đã phạm một điều cấm kỵ của võ gia là "Tâm phù khí táo" (giận quá mất khôn, khí tiết nóng vội dẫn đến sơ suất) điều đó khiến đối phương dễ dàng tìm thấy sơ hở để công kích lại.

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên nhìn nhau mỉm cười nhẹ một cái, rồi chờ khi chưởng kinh đã gần kề trước ngực, đối phương không còn cách gì để thu hồi

chưởng lại nữa, hai người liền thi triển Phiêu Hương Bộ Pháp tuyệt luân nhanh như hai ánh chớp nhẹ người tránh khỏi chưởng kinh của huynh đệ họ Bốc trong gang tấc, chính lúc vừa tránh khỏi chưởng kinh của bọn họ, Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên đồng xuất chỉ điểm vào bọn họ.

Chỉ nghe hai tiếng rên "hự" nhỏ, Tang Môn Song Tinh cả hai người loạng choạng rồi không đứng vững ngã người lăn ra trên mặt đất bất tỉnh ngay.

Nhất chiêu bại địch khiến cho Thần Châu Tứ Sát chột nhìn cả kinh, chỉ chừng đó cũng thấy bọn hai người Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên võ công nghệ học cao hơn họ nhiều. Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên lúc ấy người bất động đỉnh lập trên mặt đất, mắt nhìn thấy thần tình của Thần Châu Tứ Sát hiểu ý ngay, Phương Hiểu Trúc truyền âm nhập ngữ nói với Ngọc Liên:.

- Bọn họ đang thất thần, đã bị chúng ta làm khiếp, không cần phải nói nhiều người giả công vào Tây Tẩu Mã Kiệm, ta giả kích vào Đông Ông Hầu Minh, sau cùng cả hai chúng ta trở thế công vào Nam Linh Địch Mặc, sau khi đắc thủ bọn chúng sẽ không dám ngăn cản nữa đâu!

Ngọc Liên chỉ nháy mắt đồng ý, rồi cả hai bỗng nhiên nhún mình như dụ địch lao vào Tây Tẩu, Đông Ông tấn công ngay. Lại nói Thần Châu Tứ Sát còn chưa hết kinh ngạc đã thấy Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên đã lao vào tấn công, Tây Tẩu và Đông Ông trụ tấn nghinh chiêu.

Lúc ấy nghe Phương Hiểu Trúc vừa nhào vào vừa nói:

- Xin lỗi! Chúng tiểu bối đành đắc tội!

Dứt lời đã thấy chưởng kinh của Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên đến trước ngực hai lão già. Bốn chưởng vừa chạm nhẹ đã thấy thân hình Hiểu Trúc và cả Ngọc Liên chao đảo như bị trúng thương quay người lại thoái lui về sau.

Đông Ông Hầu Minh thấy vậy vẻ đắc ý cười lớn ha ha... nói:

- Sao vậy! Tiểu hiệp...

Lời nói, giọng cười chưa dứt bỗng nhiên thấy thân hình đối phương chuyển hướng nhắm vào Nam Linh Địch Mặc công tới.

Thần Châu Tứ Sát không phải là hạng tầm thường vô danh, chỉ nhất thời bị thân thủ võ nghệ của Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên làm kinh ngạc, lúc này ai cũng cảnh giác. Thế nhưng trong chuyện này bọn họ thật không ngờ đến đối phương dụng kế dương đông kích tây, nên bây giờ đã chậm một bước!

Nam Linh thấy tình thế biến chuyển quá nhanh, vội nhún người né tránh chỉ kình của Ngọc Liên nhưng khi cả người còn chưa đứng vững trên mặt đất thì đã bị Phương Hiểu Trúc dùng Nhất Nguyên Chỉ Pháp điểm trúng cực nhanh vào huyệt Kiên tỉnh trên vai, toàn thân lão ta bỗng chốc khựng lại, hai tay buông thõng không còn cựa quậy gì được nữa.

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên lướt nhẹ đến kèm hai bên Nam Linh Địch Mặc, ánh mắt cười cười nhìn bọn ba lão già còn lại đang định xông vào cứu lấy huynh đệ của mình.

Đông Ông Hầu Minh chợt hiểu ra vấn đề khi nhìn thấy ánh mắt Hiểu Trúc bất chợt quắc lên đầy sát khí, liền lớn tiếng quát:

- Nhị vị hiền đệ, hãy chậm tay!

Tây Tẩu và Bắc Dị nghe nói vậy thâu hồi chuồng thức lại, đưa mắt nhìn Đông Ông, Đông Ông như không để ý đến chỉ nhìn Phương Hiểu Trúc gần giọng:

- Phương tiểu hiệp há lại không chế tam đệ của ta làm con tin sao?

Phương Hiểu Trúc cười lớn lên nói:

- Xuất thủ quá chiêu, dương đông kích tây vẫn là thượng sách, bắt người làm tin chỉ là thủ đoạn hạ lưu của người Câu Lô Sơn này thôi. Chúng tiểu sinh tuyệt không có ý niệm này, Hầu lão cứ việc tiếp nhận Địch lão. Thế nhưng tiểu sinh cũng phải nói rõ một câu, chỉ pháp mà Địch lão vừa bị điểm trúng chỉ e rằng cả ba vị hợp chung lại cũng không giải được, chỉ có chủ nhân của các vị kiểm tra thì biết ngay! Xin lỗi, chúng tiểu sinh xin cáo từ!

Vừa dứt lời, Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên nhún mình kinh thân phóng đi ngay. Bọn ba người Đông Ông, Tây Tẩu, Bắc Dị cũng không truy theo nữa, chỉ phóng lên không trung những chuỗi cờ hoa.

Bọn hai người Phương Hiểu Trúc sau đó đi thêm một chặng đường nữa vẫn không thấy bị cản trở, nhưng một điều làm cho họ không yên tâm là đến đâu cũng thấy rất nhiều cờ hoa từ những lùm cây hoặc từ những sơn cốc phóng lên không, thấy đều là cờ vàng.

Vương Ngọc Liên tựa như coi nhẹ điều này cười nói:

- Không ngờ Câu Lô Sơn cũng chỉ có thế!

Phương Hiểu Trúc không nghĩ như vậy, linh tính báo cho chàng biết xuống núi thật không đơn giản tí nào! Quả nhiên vừa nghĩ đến đó đã nghe một giọng cười âm âm, rền vang khắp một vùng sơn lâm, rồi một giọng nói tiếp theo:

- Câu Lô Sơn tuy không phải là hang hùm, huyết hổ nhưng cũng không đến nỗi làm cho nhị vị tiểu hiệp buồn cười!

Tiếp sau lời nói đã thấy trong một lùm cây um tùm bên trái nhẩy ra một đám người. Trong đó bao gồm rất nhiều nhân vật các môn phái trên giang hồ tăng ni đạo tục đều có cả, chỉ có một điều là vẫn chưa nhìn thấy Bách Biến Thiên Tôn xuất hiện.

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên vừa nhìn thấy khựng người lại, trong lòng thoáng xao động ngay. Vương Ngọc Liên lên tiếng hỏi:

- Trúc ca ca, xem bọn họ là những người nào?

Phương Hiểu Trúc nhú mày nói:

- Theo ta nghĩ thì bọn họ đều là những cao nhân các đại danh phái trên giang hồ đã bị Bách Biến Thiên Tôn khống chế!

Wương Ngọc Liên hỏi giọng run run:

- Vậy phải làm sao đây?

Phương Hiểu Trúc hốt nhiên thở dài nhẹ thốt:

- Bách Biến Thiên Tôn không hiện thân, xem ra lão ta còn mang ý thâm dụng chúng ta!

- Vậy tại sao lão ta không tự mình xuất thủ chứ?

Phương Hiểu Trúc gật nhẹ đầu nói:

- Đây chính là kế "Tá đao sát nhân" (mượn dao giết người), lão ta nghĩ nếu như ra mặt mà vẫn không thâm phục được chúng ta thì bẻ mặt, làm như vậy thật là hạ sách không bằng để kẻ khác ra mặt, nếu có gì sơ thất sát nhân thì lão ta cũng không mang tội sát nhân!

Lúc Hiểu Trúc nói đến đó, đám người cũng đến trước mặt bọn họ. Phương Hiểu Trúc nhìn thấy cục diện này thật bất đắc dĩ không thể nường tay, liền nhìn Ngọc Liên nói:

- Chuyện đã đến thế này thì không còn gì để nói!

Wương Ngọc Liên hiểu ý liền rút ngang thanh Hàn Thiết Nhuyễn Kiếm trên lưng ra, nắm chặt chuôi kiếm rung nhẹ nhẹ, lưỡi kiếm theo kinh lực từ cổ tay uốn lượn như một con bạch xà.

Lại nói thanh trường kiếm trên tay Ngọc Liên dài ngoài ba xích nhưng rộng chỉ có hai phân và thân kiếm cực mảnh, thật mềm mại, và người sử dụng hiển nhiên là người có kiếm pháp cao tuyệt mới phát huy hết khả năng của nó.

Bấy giờ đám quần hùng đã vây kín bốn mặt. Phương Hiểu Trúc đảo mắt nhìn quanh một vòng, bên họ có đến ba mươi sáu người. Một lão già đầu hói tuổi trạc lục tuần bước lên trước mấy bước, nhìn hai người Phương Hiểu Trúc một lúc rồi cất giọng trầm lãnh nói:

- Các người có phải là người của Thiết Tâm Tú Sĩ phái đến đây lên thích khách Thanh Y La Sát cô nương phải không?

Phương Hiểu Trúc vừa nghe xong sững cả người, nghĩ:

- "Bọn họ lại muốn ngấm máu phun người đây!"

Chàng biết bọn họ nói ra chỉ là để kiếm cớ nên như không thèm để ý đến câu hỏi của lão ta, ngửng cao đầu hỏi ngược lại:

- Các vị đều là những nhân vật giang hồ chính đạo lại chặn đường ngu huynh muội chúng ta là có ý gì?

Lão già đầu hói tợn như thủ lĩnh đám người này, lại lên tiếng:

- Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật tính tình ngạo mạn "mục hạ vô nhân" (dưới mắt mình không còn người nào nữa) thường làm những chuyện thương nhân bại nghĩa, lại còn bưng bít tai mắt giang hồ, lần này còn định ra tay dùng thủ đoạn hạ lưu nhỏ cổ tận gốc, lão phu thật tình nhìn không quen mắt! Hai vị thiếu hiệp trẻ người non dạ chưa lường hết chuyện nên lão phu mới chiếu cố ngỏ lời hỏi kỹ!

Phương Hiểu Trúc chỉ nghe lão ta hai câu là biết ngôn bất tận ý, liền đưa tay lên rút kiếm trúc ra, cười lạnh nói:

- Các vị thật không biết phân biệt đen trắng, hữu ý sinh sự. Thứ lỗi! Ngu huynh đệ này xin đặc tội!

Chàng quay đầu nhìn sang Ngọc Liên nói:

- Liên muội, chúng ta đi!

Nói rồi chàng ngang nhiên, sẵn sái bước đi như trước mắt vô nhân.

Vương Ngọc Liên cười một tiếng rồi cất bước đi sau Phương Hiểu Trúc.

Đám quần hùng thật bất ngờ không tin nổi hai gã trẻ tuổi này lại ngạo mạn, hiên ngang đến thế, bất giác tất cả ngó người ra quên cả việc cản đường.

Tuy nhiên chỉ sau thoáng chốc lão già như sức tỉnh, liền quát lên:

- Tiểu tử vô lễ, chúng ta xông lên!

Một đạo hàn phong lạnh lẽo đổ xuống sau gáy Ngọc Liên, Ngọc Liên tựa như đã lường trước quyết xuất thủ không dung tình, nàng vẫn đi nhưng thần tình lắng đọng nghe tiếng gió đằng sau, khi biết chắc binh khí đối phương đã gần kề, nàng hốt nhiên thân hình hơi nghiêng sang bên trái né đòn, tay phải nắm chặt chuôi kiếm hoa lên. Một ánh kiếm sáng ngời lượn một vòng trên không. "A..." một tiếng rú thảm thiết, đã nhìn thấy cánh tay và chiếc búa của một gã đại hán vạm vỡ lìa khỏi thân rơi bịch xuống đất, máu tươi phun thành vòi.

Lại nói chiêu kiếm của Ngọc Liên vừa xuất ra chính là một trong những tuyệt chiêu của Mai Hoa Kiếm Pháp có tên gọi là Phi Xà Đảo xuất chiêu lúc địch thủ tấn công từ phía sau lưng, nên tuyệt chỉ dùng Biện Âm Định Vị (nghe tiếng gió định vị trí đối phương) mà không hề nhìn thấy đối phương là ai, xuất chiêu như thế nào? Điều này đòi hỏi người xuất chiêu phải chính xác tuyệt đối, công lực uy mãnh, nhanh nhẹn bất tục mới thu được công hiệu, bằng không ngược lại sẽ bị đối phương thừa cơ tử dương trường!

Cả đám quần hùng thấy Ngọc Liên ra tay nhanh như chớp, nhất chiêu đắc thủ, mà lại một chiêu kiếm pháp khiến cho tất cả bọn họ đều lộ nét kinh hãi trên mặt.

Phương Hiểu Trúc thấy Ngọc Liên đắc thủ, đám quần hùng đang thất sắc liền nhanh chóng không bỏ lỡ thời cơ, vung kiếm thúc múa tít lên tựa như một rừng kiếm, ánh kiếm vàng óng ánh trùm xuống một gã trung niên hán tử đang cản phía trước mặt.

Gã trung niên hán tử còn đang bất thần đã thấy kiếm ảnh chụp tới, hoảng hốt vung kiếm lên chém bừa một chiêu rồi nhún mình thoái lui về sau mấy bước. Phương Hiểu Trúc như đã tính trong đầu, không chần chừ thi triển Phiêu Hương Bộ Pháp lướt theo gã ta, đồng thời tay trái xuất đạo chỉ kinh Nhất Nguyên Chỉ điểm trúng vào Uỷển mạch của gã ta, chỉ nghe gã ta "hự" một tiếng rồi tay phải buông lỏng, thanh kiếm rơi xuống trên tảng đá bên đường "keng keng..."

Phương Hiểu Trúc thấy đối phương đã thất thủ buông kiếm, nghĩ cũng không cần phải thừa thương nên thu kiếm lại cắp vào bên hông rồi nhân đối phương thần tình bất ổn nháo nhào cả lên cùng Ngọc Liên kề vai nhau từng bước đi xuống núi.

Nói thì chậm, kỳ thực hai chuyện vừa rồi Ngọc Liên hạ thủ tiện đoạn cánh tay của gã đại hán và Phương Hiểu Trúc xuất chiêu buộc gã trung niên hán tử buông kiếm xảy ra trong nháy mắt, đến nỗi trong đám quần hùng chỉ có những người công lực cao tuyệt, nhãn quan tinh anh may ra có thể thấy hai người bọn Phương Hiểu Trúc đã hạ thủ như thế nào?

Lại nói lúc này đám quần hùng tuy đã hai người bị xuất thủ, trúng thương nhưng vẫn còn lại ba mươi bốn người, uy thế vẫn mạnh, song điểm yếu của bọn họ là người đông mà ô hợp không đồng lòng hiệp ý nên lúc này chỉ vừa thất thủ đã thấy bọn họ đứng im, đưa mắt nhìn nhau không ai chịu tiếp tục ra tay trước!

Cứ như vậy bọn hai người Phương Hiểu Trúc đã vượt đi ngoài mấy trượng. Hốt nhiên lão già hói đầu lúc nãy lại quát lớn lên:

- Tiến lên!

Theo sau tiếng quát đã thấy tám bóng người lao theo vây quanh bọn Phương Hiểu Trúc, trong đó có ba vị tăng Thiếu Lâm, vậy là một trường quyết đấu chính thức xảy ra, lực lượng hai bên thật không xứng.

Đối phương tám người phân làm hai liên thủ vây địch bọn Phương Hiểu Trúc đã ngoài hai mươi hiệp, Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên phải vận hết sở học kiếm pháp lúc xông về đông công vào đối phương, lúc bổ về tây tránh đòn gạt đỡ, ánh kiếm ánh đao hoa lên loang loáng sáng ngời cả một vùng, tiếng thép chạm vào nhau xoang xoảng nghe rợn óc...

Bỗng hai tiếng thét lên nghe thê thảm, một gã hắc y hán tử buông kiếm lăn lóc, cả người đổ âm xuống đất từ ngực một vòi máu phun ra chết tốt, và một vị tăng tay phải nắm kiếm thụ thương cả người lão đảo thoái lùi sau bỏ cuộc.

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên lại vừa đắc thủ đồng thanh thét lên một tiếng thật lớn, thì triển kiếm pháp xông lên. Nhưng chính lúc ấy bên ngoài, đối phương lại thấy thêm bốn người vừa nhảy vào tham chiến vậy là coi như đối phương không phải còn lại sáu mà tăng lên thành mười người!

Phương Hiểu Trúc chỉ hơi nhíu mày lại, thấy tình thế bất lợi trước mắt khi đấu lâu dài nhưng tuyệt nhiên không nao núng, kiếm trúc múa tít, chàng vận hết Nhất Nguyên Thần Công quyết đấu quần hùng!

Vương Ngọc Liên lúc ấy cũng nhận thấy tình hình không còn đơn giản nên chỉ bậm môi vùng thanh Hàn Thiết nhuyễn kiếm vận hết toàn năng kết hợp với Phiêu Hương Bộ Pháp đối đầu địch thủ!

Cục diện đấu trường như vậy đã là quá rõ. Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên tuy người nào võ công sở học cao tuyệt, nhưng phương ngôn có câu "mãnh hổ nan địch quần hồ" huống gì tất cả những người trong đám quần hùng này đều là cao nhân các đại môn phái! Đã vậy một điều hết sức rõ ràng là bọn Phương Hiểu Trúc tuy võ nghệ cao cường nhưng công lực bị giới hạn, chưa đạt đến mức thâm hậu thặng thừa, và điều cốt yếu quyết định cục diện cho trận đấu ngày hôm nay chính là nhân sự chênh lệch quá lớn, bọn Phương Hiểu Trúc chỉ có hai người mà phải đối đầu với đám quần hùng ba mươi sáu người!

Cuộc quyết đấu không cân sức đã kéo dài. Hơn trăm chiêu kể từ khi Ngọc Liên xuất thủ chiêu đầu. Lúc này đối phương đã tiêu hao rất nhiều, trên mặt đất đây đó nằm rải rác nhiều xác chết, đám quần hùng chỉ còn lại mười mấy người!

Phương Hiểu Trúc cũng đã thấm mệt, áo chàng những vết máu đối phương văng tung tóe dính đầy, tuy nhiên đôi mắt chàng vẫn tinh anh không rời đám quần hùng.

Lại nói bấy giờ phần đáng lo ngại là Ngọc Liên, mặt nàng phờ phạc lộ nét đã tổn nhiều công lực, một vạt áo bên tay phải nằm kiem bị chém toạc để lộ hẳn ra nước da trắng ngần.

Phương Hiểu Trúc đối đầu nhưng thỉnh thoảng vẫn đưa mắt theo dõi Ngọc Liên, lúc này chàng thấy Ngọc Liên thần thái như vậy trong lòng không khỏi lo âu, đột nhiên chàng nghĩ nhanh trong đầu một ý, liền vung tay kiem đánh bổ mạnh một chiêu Bích Thiên Phá Thạch về hướng lão già sử dụng thanh Thiết Mộc Dao bên phải, đẩy lùi lão ta rồi nhảy lại gần phía Ngọc Liên hơn, truyền âm nói:

- Liên muội, để ta trợ thủ phá vòng vây rồi kìm tay hai lão già phía tây, ngươi nhân cơ hội đó thoát thân trước đi, chớ lo cho ta!

Vương Ngọc Liên tuy nghe thấy nhưng không trả lời gì, biểu lộ nàng đã quá mệt đến không trả lời được! Phương Hiểu Trúc thấy vậy liền đột ngột thét lên một tiếng cực mạnh, phóng kiem trúc về phía hai lão đạo sĩ đang vây phía tây hỗ trợ cho Ngọc Liên.

Chàng chuyển hướng cực nhanh khiến cho hai đạo sĩ tuổi ngoài ngũ tuần tay đang nắm trường kiem trở không kịp đồng vận kinh đưa lên chống đỡ. Phương Hiểu Trúc lúc này trong lòng quyết phá vòng vây cho Ngọc Liên thoát thân nên xuất thủ là vận toàn công, ánh kiem bỗng chói vàng sáng rực lên rần như kim cương!

Chỉ nghe hai tiếng "keng keng" liên tục như chập một, hai thanh kiếm thép trên hai tay lão đạo sĩ gãy tuyệt ngang, mũi kiếm chia nhau bay vèo hai hướng, theo lực thừa cầm phập vào hai thân cây tùng bên cạnh tức thì hai lão đạo sĩ mặt mày hốt hải trắng bệch ra vội vàng nhảy thoái lui ra ngoài thoát thân, trên tay nắm những khúc kiếm gãy, trông thật thảm hại...

Trong khoảnh khắc đó Phương Hiểu Trúc hét lên:

- Liên muội chạy nhanh!

Cũng chính lúc ấy Vương Ngọc Liên cũng vừa đắc thủ chém ngang một nhát đả thương một lão già vận áo xanh. Nàng nghe Phương Hiểu Trúc nói, nhưng thân hình vẫn giữ nguyên vị. Giọng quát cường nói dứt khoát:

- Trúc ca ca, người chạy đi!

Hai người thoáng chút do dự, không ai muốn bỏ ai! Cơ hội đã hết đám quần hùng còn lại, lại tiếp tục tỏa ra bốn phía vây kín như cũ. Lúc này bọn họ đã loại vòng chiến thêm mấy người, và hai lão đạo sĩ thất thủ đứng há hốc miệng trở mắt nhìn.

Phương Hiểu Trúc bỗng ngược mặt thở dài:

- Liên muội, vậy thì hôm nay chúng ta cùng chết tại đây!

Wương Ngọc Liên nói ngay:

- Như vậy mới thật đúng nghĩa!

Trúc kiếm, nhuyễn kiếm lại vung lên, chỉ có điều rõ ràng công lực phát huy của bọn họ đã tổn thất, kém đi rất nhiều.

Lại nói lúc này tuy đám người quần hùng chỉ còn lại mười hai người nhưng số còn lại đều là những cao thủ đứng đầu các môn phái, vả lại bọn họ lúc người này tấn công lúc người khác tấn công nên có đủ thời gian vài giây để điều khí lấy lại tinh lực. Bọn họ cũng đã nhận thấy cuộc chiến hầu như đã ngã ngũ một khi đối phương nghĩ đến chuyện "tẩu vi thượng sách" nghĩa là chấm hết!

Bấy giờ lão già hói đầu đứng ngoài cuộc chiến theo dõi thấy rõ tình thế đã thắng chắc, hốt nhiên lão ta hét lên một tiếng dài cổ vũ cho đám quần hùng rồi cũng tự mình là người trong đám quần hùng nhảy vào vòng chiến.

Bọn Phương Hiểu Trúc may mắn lần này cầm cự thêm được ba mươi chiêu nữa đã là quá tuyệt chứ đừng nói gì đến đả thương thêm một người trong đối phương!

Lại nói lúc này đối phương như cũng đã nắm được điểm yếu của bọn hai người Phương Hiểu Trúc chính là Ngọc Liên, chỉ cần đả bại Ngọc Liên coi như cục diện kết thúc. Bởi vậy bọn họ mười hai người chia nhau công thủ liên tục quyết hạ thủ Ngọc Liên và Hiểu Trúc.

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên đã vừa mệt mà tinh thần cũng không khỏi sa sút, bọn họ bây giờ chiêu thức đã sơ hở nhiều, trước mắt ánh kiếm của đối phương hoa lên tợ như rừng kiếm. Bọn họ hai người lúc này thật sự là "lục bất tòng tâm"!

Vương Ngọc Liên lúc ấy vừa chống trả đẩy lùi một đạo sĩ công vào bên trái, đột nhiên thét lên một tiếng the thé, thanh nhuyễn kiếm rơi khỏi tay, cả người văng ra ngoài một trượng nằm bất tỉnh nhân sự, nàng vừa trúng một chiêu của một gã thanh y hán tử công vào phía sau.

Phương Hiểu Trúc thoáng nghe tiếng thét của Ngọc Liên, trong lòng chấn động quên cả thân mình liếc nhanh về phía Ngọc Liên! Toàn thân chàng không chút chậm trễ liền nhún mình vọt về phía Ngọc Liên vừa rơi xuống.

Nhưng thật đáng tiếc, chính lúc chàng vọt mới được mấy bộ quên cả cục diện thì bốn đạo sĩ chiêu phong nhất tề phong theo chàng.

"Bình..." Phương Hiểu Trúc rú lên một tiếng thảm thiết, cả người theo đà chiêu phong rơi xuống bên cạnh người Ngọc Liên nằm im bất động!

Cục diện cuộc chiến đã kết thúc! Đám quần hùng tổn thương thật không nhỏ, ba mươi sáu người vậy mà lúc này chỉ còn lại đúng mười hai người còn có thể tham chiến, và mấy người trọng thương nằm la liệt!

Lão hói đầu tợ như chưa hả giận, thét lên:

- Bồi cho chúng thêm một kiếm!

Tiếng thét vừa dứt đã nhìn thấy hai thanh trường kiếm từ tay Sủy Thủ Song Tuyệt Kiếm họ Đào vung mạnh bay lên không trung rồi nhằm trúng ngay ngực Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên rơi xuống...

"Keng..." một tiếng, hai thanh kiếm, lúc chỉ còn cách ngực Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên vài xích bỗng nhiên va vào nhau rồi tách ra văng mạnh rơi ra ngoài. Một khối đen hình tam giác đáp nhẹ xuống đất theo sau tiếng kiếm va vào nhau đó!

Đám quần hùng thất kinh, mặt đều biến sắc trở mắt nhìn khối đen, lúc này đã nhìn thấy rõ đó là một người hoàn toàn từ đầu xuống chân đều phủ kín bằng

vải bố đen, phía trên nhỏ nhọn lại phía dưới phình ra tạo thành một hình tam giác trông thật quái dị. Từ trong hai chiếc lỗ trên tấm bố phủ đầu chiếu ra hai luồng nhãn quan sáng quắc mà lại lạnh như băng.

Ánh mắt quét một vòng trên đám quần hùng đang thất sắc rồi một giọng trầm lạnh như vang lên từ địa ngục kéo dài lê thê:

- Lại còn chưa xéo đi sao?

Chỉ thấy tấm bố bên ngoài hơi phất rung lên, một đạo kinh phong cực mạnh như bão nổi lên cuộn cuộn trối lên về phía đám quần hùng, đám quần hùng sau phút thất thần như đã hiểu ra chuyện, có kẻ kịp đưa chưởng lên nhưng thật bất hạnh cho những kẻ nào cương ngạnh chống đỡ...

"Bình..." một loạt tiếng động âm âm vang lên, đám quần hùng theo nhau ngã nhào về sau một trượng...

... Trên mặt đất đã không còn nhìn thấy khối đen ấy và cả hai người Phương Hiểu Trúc!

- o O o -